

խաբանին: Արշաւելով ահագին բազմութեամբ խաբան պահանջեց Անուշիրվան թագաւորից տուրք, հակառակ դէպքում սպառնալով նորան. սակայն Անուշիրվան իրան պարտաւոր չը համարեց նորա պահանջը (կատարել), ի նկատի ունենալով իւր երկրի եւ Հայաստանի ամբողջութենէրը, եւ խաբան վերադարձաւ, բաւականանալով բազմութիւն գերիններով. թէեւ նա յարձակեցաւ Անուշիրվանի վերայ, սակայն ոչինչ չկարողանալով անել վերադարձաւ յուսախաբ:

17 թ. նուաճեցաւ Միջագետք: Սագ ի. Աբու-Լ-Վաբքաւ զօրք ուղարկեց Միջագետք. Էյադ ի. Ղանմ իւր գնդով արշաւեց այն կողմը, ուղարկելով Սուհայլ ի. Ադիին Ռաբքայ: Միջագետքի բնակիչք՝ այս լուրը առնելով կուֆացիներէց՝ Եմեսսայից փախել էին իրենց քաղաքները: Սուհայլ բանակեցաւ քաղաքի՝ հանդէպ եւ պաշարեց նոցա, մինչեւ նոքա խաղաղութիւն խնդրեցին, պատգամ ուղարկելով այս բանի համար Էյադի մօտ (որ բանակել էր Միջագետքի Վասիթ քաղաքում). նա համաձայնեցաւ խաղաղութիւն շնորհել, եւ նոքա ընդունեցին հպատակութիւն: Աբդուլլահ ի. Խաբան Մոսուլից արշաւեց Մծբին, որի բնակիչք խաղաղութեամբ նորան ընդառաջ ելան եւ նոյնկերպ վարուեցան, ինչպէս Ռաբքայի ժողովուրդը, թուղթ ուղարկելով Էյադին. վերջինս համաձայնեցաւ եւ խաղաղութիւն հաստատեց նոցա հետ:

Ռաբքայ եւ Մծբին առնելուց յետոյ Էյադ՝ միացնելով Սուհայլին եւ Աբդուլլահին իւր գնդի հետ՝ դիմեց Խառան, որի ժողովուրդը յօժարեցաւ նորան գլխահարկ տալ. Էյադ ընդունեց: Ապա նա ուղարկեց Սուհայլին եւ Աբդուլլահին Ռուհայ, որի բնակիչք նմանապէս համաձայնեցան գլխահարկ տալ: Միջագետքի նուաճումն ամենահեշտան էր միւս երկրների համեմատ: